

Sygn. akt Ca 380/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Iwona Podwójniak

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Kancelarii (...) SA w K.

przeciwko R. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 13 sierpnia 2015 roku

sygn. akt I C 472/15 „upr”

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 380/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 13 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie z powództwa Kancelarii (...) SA w K. przeciwko R. P. oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach.

W dniu 31 października 2014 roku powód jako kupujący zawarł umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z wykazem załączonym do umowy jej przedmiotem miała być również wierzytelność wobec pozwanej w łącznej kwocie 1 631,25 zł.

W tym samym dniu powód powiadomił pozwaną o cesji i wezwał do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd pierwszej instancji wskazał, że powództwo jako nieudowodnione podlega oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 6 kc i art. 232 kpc strona inicjująca postępowanie sądowe zobowiązana jest udowodnić fakty, z których wywodzi skutki prawne.

Powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego istnienie zobowiązania pozwanej wobec zbywcy wierzytelności.

Nawet gdyby przyjąć istnienie takiego stosunku, to nie jest to wystarczające dla uznania, że wynikają z niego ciężące aktualnie na pozwanej wymagalne zobowiązania pieniężne i to w wysokości dochodzonej pozwem.

Pomimo zobowiązania, pełnomocnik powoda nie przedłożył dokumentów dowodzących istnienia zobowiązania pozwanej wobec cedenta.

Nie było więc możliwe zweryfikowanie istnienia podstaw prawnych i faktycznych zgłoszonego roszczenia, zarówno co do zasady, wysokości i terminu wymagalności.

Proces zainicjowany przez powoda ma charakter kontradiktoryjny, po przekazaniu z postępowania elektronicznego do postępowania zwyczajnego, podlega rygorom określonym w art. 217 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 232 kpc.

Apelację złożył powód.

Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim w zw. z art. 6 ustawy o ochronie niektórych praw konsumenckich oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny w zakresie, w jakim sąd przyjął, że z powodu braku podpisanego przez pożyczkobiorcę dokumentu nie doszło do zawarcia umowy oraz art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że w razie braku formy pisemnej nie doszło do zawarcia umowy.

Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, w szczególności art. 232 kpc poprzez przyjęcie, że powód nie przedstawił dowodów na potwierdzenie zasadności roszczenia, art. 308 kpc poprzez przyjęcie, że dokumenty przedstawione przez powoda nie posiadają mocy dowodowej oraz art. 339 § 2 kpc poprzez przyjęcie, że twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 1 631,25 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2014 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, a w braku podstaw do zmiany orzeczenia – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie ma wystarczających podstaw.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, że żądanie dochodzone w pozwie nie zostało wykazane w sposób uzasadniający uznanie jego zasadności w znaczeniu materialnoprawnym.

Powyższe odnosi się do kwestii niewykazania żądania w dochodzonej wysokości.

Pomijając w tym miejscu zarzuty apelacji co do kwestii samej zasady odpowiedzialności kontraktowej pozwanej, choć istotnie w tym zakresie – zważywszy treść przepisu art. 339 § 2 kpc – należało przyjąć domniemanie zgodności twierdzeń pozwu w odniesieniu do podstawy faktycznej żądania (dotyczy zawarcia umowy w ogóle), to jednak nie było możliwe dokonanie subsumpcji stanu faktycznego sprawy do obowiązującej strony regulacji prawnej. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego.

Tymczasem w zakresie jak wyżej strona powodowa – mimo wezwania – nie przedstawiła wystarczających okoliczności i dowodów pozwalających sądowi zasądzić kwotę jak dochodzona. Powinnością powoda – pod rygorem negatywnych

skutków procesowych – było złożenie materiału dowodowego dla wykazania podstaw dla zasadności żądania w dochodzonej wysokości.

Okolicznością faktyczną wskazywaną w pozwie było to, że pożyczka o numerze b8kkg6 została udzielona w dniu 20 kwietnia 2014 roku na kwotę 1 201,00 zł oraz to, że pożyczka miała być zwrócona do dnia 15 maja 2014 roku. Tymczasem pozew dotyczył żądania zasądzenia kwoty 1 631,35 zł. Nie została w żaden sposób wykazana podstawa prawna dla tak określonego żądania. W materiale dowodowym podanym przez powoda nie została wykazana okoliczność pozwalająca zweryfikować zasadność tego żądania, w szczególności nie została załączona przedmiotowa umowa pożyczki. W sposób oczywisty umowa ramowa nie mogła okazać się wystarczająca. W braku umowy nie było możliwe dokonanie subsumpcji stanu faktycznego do obowiązującej strony regulacji prawnej.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zatem uznał, że powództwo sformułowane jako żądanie zasądzenia kwoty 1 631,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2014 roku nie zostało udowodnione jako mające podstawę prawną.

Sąd odwoławczy w tym zakresie całkowicie podziela wywody zawarte w uzasadnieniu i przyjmuje je za własne, bez potrzeby ponownego ich przywoływania.

Wbrew stanowisku zawartemu w apelacji – jak to już podano powyżej – w dokumentach sprawy brak jest powołanej w pozwie – stanowiącej podstawę dochodzonych roszczeń w niniejszej sprawie – umowy pożyczki z dnia 20 kwietnia 2014 roku. Nie ma więc podstaw twierdzenie skarżącego, że było możliwe dokonanie weryfikacji wyliczeń dochodzonej należności. W braku takiego dokumentu nie było możliwe. Natomiast, istotnie, znajduje się w aktach załącznik do cesji, niemniej w żaden sposób nie może on stanowić podstawy dla uznania racji apelacji, ponieważ nie wskazuje jakichkolwiek podstaw dla uznania zasadności żądania w dochodzonej w pozwie wysokości. „Przywołuje” jedynie kwotę kapitału i kwotę do zwrotu.

Z tych względów na zasadzie art. 385 kpc apelacja podlega oddaleniu.